

## ALLE ER EN SLAGS FISK INNERST INNE

En teateropplevelse

Circo Vita – I hvalens buk

Med teateret Stella Polaris

Idé og regi: Per Spildra Borg

Musikalsk ansvarlig: Ingar Zach og hans samtidsensemble 03 fra Madrid

Scenografi: Lucia Elvira Butnariu og Jacob Emil Klingen Borg

Dansere fra danse- og teaterakademiet Krakow avdeling Bytom

Gaiahallen, Sandefjord, 21. 08. 2016

Det er en indian summer kveld i august. Vi er ved bryggekanalen i Sandefjord, der kystlaget holder til. En lun sol med litt høstlys på blå plettfri himmel over det innerste av fjorden, nesten ingen bevegelse på vannet. Utenfor Gaiahallen treffes vi, prater, kjøper billetter til forestillingen. Den starter utenfor hallen. Per i sin karakteristiske hatt med fjær, roper oss til seg og blåser i en konkylie. En kvinnelig forteller leser i en bok med vakkert omslag: Fortellingen om raven som havnet i i hvalens buk og berørte ilden, hvalens hjerte. Porten heves, hallen åpnes og vi følger med inn.

Vi er dypt inne i havet, i hvalens buk. Vi sitter tett inntil hverandre, tauverk og trapeser og master og trapper fyller rommet, nær scenen, eller buken, eller båten. Bevegelsen i hvalen skapes ved aktørenes ustø, gyngende bevegelser og det hvite fløyelsstoffet som henger fra det høye taket, de virker tynne og skjøre, men er sterke og fleksible, akrobatene leker seg i det, en illusjon av det vektløse. Utøverne snakker ikke, de har et kroppsspråk som forteller historien, gjennom klatring, dans, akrobatikk, gjøgling, lyder og sang.

Pers stemme runger gjennom buken, det er ingen historie på vanlig vis han forteller, han skifter i scener gjennom hvalens historie, fra oldtidens fortellinger til nåtidens plastforbruk, utøverne er overalt og alle steder, i det ene øyeblikket i trappene, helt framme i båten, så i mastene, så i tauene, i absurde, fargerike kostymer og de slipper ikke taket i

tilstedeværelsen, den holder alle oss som sitter tett sammen inne i buken fanget i det som skjer, trommer, horn, klovner på stylder, gjøglerne, sangen til sirenene, de reisende, de gamle, de forelskede, alle får plass i hvalens buk, og fanges inn i en virvel av energi, før stormen kommer, før hvalfangerne kommer inn med spyd og harpuner, og blodet flyter over dekk.

Dette er en drøm, manifestert. Det ordløse kommer til uttrykk. Det uforklarlige, ulogiske, med sine egne naturlover, samtidige, tidsmessig ikke-liniære. Vi sitter bokstavelig talt inne i det, sammen med publikum og aktører, vi er inne i en felles drøm, i hvalfiskens buk, lik Jonas og Pinocchio. Vi er inne i en organisme – av lyd, bevegelse, farger, ild, vann og luft. Vi seiler i noe. Det er som om andre har fått tilgang til våre uforklarlige drømmer. Dette er veldig privat og mer enn intimt. Vi er ikke alene, men målløse.

Det er ikke et skuespill, det er en egen verden, vi er koblet på noe felles. Det er byen med sin sjøfarts- og hvalfangerhistorie. Det er verden i all sin grusomhet og skjønnhet. Det er fortiden med alle sine historier. Det er havene og katastrofene.

Vi ser desperasjon etter overlevelse, gjenkjenning, ulike språk. Vi ser fortvilelsen over å være helt alene i kaoset. Vi ser kaving i det ukjente, uforståelige, fremmede. Vi ser lysglimt, glede, kontakt som blir opprettet. At det som er ment å være uendelig, ødelegges og tilintetgjøres så fort. Kvelningsdøden, i havet eller med plast i kroppen. Menneskenes og dyrenes lidelser. Vi vet at vi kommer fra havet. Vi har valgt et liv på landjorda. Vi har krøpet opp, stått opp som en Afrodite.

Det finnes ingen retur nå. Vi er i en enorm, akselererende bevegelse, verden rystes i alle sine grunnvoller, all absurditet og ondskap kommer fram og opp, ingenting skjules eller forskjønnnes. På et sted finnes ingen nåde. Døden er lik for alle. Flammen er blåst ut. Forfedrenes knokler. Ingen er uten forfedre. Heller ikke de foreldreløse, de frastøtte, de kasteløse, de ensomme. Vi har den samme opprinnelsen og vi danser og snubler og turner gjennom livet.

Det er det absurde teater. I verden utenfor hallen råder galskapen fortsatt. Vi må lukke oss inne for å se noe, forstå noe. Vi må ta med oss knoklene til forfedrene våre. Vi må lære å gå på nytt. Alle er en slags fisk innerst inne.

Line Nyborg, forfatter

Liselotte Steinwender, forfatter